

myndigheden, skal bistå med at gennemføre sådanne foranstaltninger i Danmark. Bestemmelsen indeholder ikke forpligtelser, udover hvad der allerede følger af konventionens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger. Der henvises til betænkningens afsnit 3.6.1.8. og 3.6.3.10.

Artikel 35, stk. 2, giver en samværsforælder i en konventionsstat mulighed for at anmode sin stats myndigheder om at udtale sig om sin egnethed til at have samvær med barnet, når en afgørelse skal træffes i en anden konventionsstat, normalt barnets sædvanlige opholdsstat. Bestemmelsen pålægger ikke myndighederne at besvare sådanne anmodninger. Der henvises til betænkningens afsnit 3.6.3.10.

Udvalget anbefaler, at danske myndigheder så vidt muligt besvarer anmodninger efter artikel 35, stk. 2. Udvalget foreslår, at sådanne anmodninger besvares af den pågældende forælders bopælskommune, og at der i lov om social service indsættes en bestemmelse, der giver socialministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler herom. Hvis kommunen eller andre myndigheder allerede er i besiddelse af oplysninger om samværsforælderen, vil en udtalelse, der bygger på en sammenfatning af allerede eksisterende oplysninger, normalt kunne udarbejdes uden videre. I nogle situationer vil myndighederne imidlertid ikke have det fornødne kendskab til samværsforælderen til at kunne afgive en udtalelse om denne. Udvalget finder ikke grundlag for at pålægge kommunerne at foretage de undersøgelser, der er nødvendige for at afgive en sådan udtalelse. I disse situationer bør kommunen i stedet f.eks. være samværsforælderen behjælpelig med at med at finde en autoriseret psykolog, der for den pågældendes regning kan foretage undersøgelsen.

I relation til sådanne udtalelser bemærkes det, at efter artikel 54 skal meddelelser til en anden stat udfærdiges på dansk og ledsages af en oversættelse til modtagerlandets originalsprog, jf. betænkningens afsnit 3.7.1.7. Udvalget finder imidlertid ikke, at det er rimeligt, at danske myndigheder skal afholde udgifter til oversættelse i disse situationer, jf. betænkningens afsnit 3.6.3.10. Udvalget finder således, at den pågældende danske myndighed kan overlade det til parten selv at sørge for oversættelserne. Dette er dog ikke til hinder for, at den pågældende myndighed i lyset af samarbejdsbestemmelserne efter en konkret vurdering kan afholde rimelige oversættelsesudgifter.

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender kan tilslutte sig udvalgets forslag om at kommunerne skal behandle anmodninger fra en samværsforælder om at afgive en udtalelse om den pågældendes forælders egnethed til at have samvær om barnet. Ministe-

riet er endvidere enig i, at det ikke bør pålægges kommunerne at foretage ekstra undersøgelser til brug for afgivelse af sådanne udtalelser.

Der henvises til lovforslaget §§ 9-10, samt bemærkningerne hertil.

3.6. Konventionens almindelige og afsluttende bestemmelser

Konventionens kapitel VI indeholder en række bestemmelser af administrativ karakter, og kapitel VII indeholder de afsluttende bestemmelser, særligt reglerne om proceduren for staternes tilslutning til konventionen, mulighed for forbehold og konventionens ikrafttræden.

3.6.1. Generelle bestemmelser om ikrafttræden, oversættelse m.v.

Konventionen er åben for undertegnelse for de stater, der var medlemmer af Haagerkonferencen om International Privatret på tidspunktet for dens 18. samling, jf. artikel 57. Andre stater kan dog tiltræde konventionen efter dens ikrafttræden, men en sådan tiltrædelse får dog alene virkning i forholdet mellem den stat, der tiltræder konventionen, og de stater, der allerede har tiltrådt konventionen, i det omfang disse stater ikke gør indsigelse herimod. Der henvises til betænkningens afsnit 3.7.1.8.

Konventionen trådte i kraft den 1. januar 2002. Herefter kan de stater, der som Danmark var medlem af Haagerkonferencen om International Privatret på tidspunktet for dens 18. samling, tilslutte sig konventionen. For disse stater træder konventionen efter artikel 61, stk. 2, i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløb af en periode på tre måneder efter deponeringen af tilslutningsinstrumentet.

Konventionen er i dag gældende mellem Australien, Den Tjekkiske Republik, Ecuador, Estland, Letland, Litauen, Marokko, Monaco, Slovakiet og Slovenien. Derudover har Schweiz og Cypern samt alle de øvrige EU-medlemsstater – herunder Danmark – undertegnet, men ikke ratificeret konventionen.

Efter artikel 53, stk. 1, finder konventionen kun anvendelse på foranstaltninger, der er truffet i en stat, efter at konventionen er trådt i kraft i forhold til den pågældende stat. Dette udbygges i stk. 2, der bestemmer, at konventionen kun finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger, der er truffet, efter at den er trådt i kraft både i den stat, hvor foranstaltningen er truffet, og i den stat, hvor foranstaltningen søges anerkendt og fuldbyrdet. Spørgsmål om anerkendelse og fuldbyrdelse m.v. af afgørelser truffet